

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušností X
t.č. bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j.: OAM-369/ZA-ZA11-D02-R3-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 11. 9. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č.j. OAM-369/ZA-ZA11-D02-R3-2022, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 25. 3. 2022 rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným

k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“), je Polská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal porušení procesních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále článků 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 7 odst. 2 dublinkého nařízení.
3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nevyvodil žádný závěr, na základě kterého z článků 8 – 12 dublinkého nařízení a na základě kterého z kritérií je pro žalobcovu žádost příslušná Polská republika.
4. Dále žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval pokyn zdejšího soudu uvedený v rozsudku ze dne 6. 2. 2023, č.j. 21 Az 8/2023-28, a nezabýval se materiály, na které žalobce v předchozí žalobě poukazoval a které podle jeho názoru indikují existenci systematických nedostatků v azylovém řízení v Polsku. Napadené rozhodnutí podle žalobce neobsahuje žádné informace o tom, zda žalovaný tyto materiály posoudil a jak je vyhodnotil. Nadále pouze konstatuje, že Polsko je členem EU, je považováno za bezpečnou zemi původu atd. (sic!). K tomu žalobce dodal, že je proti Polsku vedeno řízení podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii kvůli závažnému porušení zásad právního státu, pročez nelze trvat v případě Polska na principu důvěry v azylový systém členského státu EU.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti.
7. Uvedl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu nejprve v Maďarsku, které požádalo Polskou republiku o převzetí na základě kritéria vydaného víza, což Polská republika akceptovala. V České republice pak žalobce podal svoji druhou žádost o mezinárodní ochranu, pročez je již třeba aplikovat ust. čl. 18 dublinkého nařízení, neboť podle čl. 12 téhož nařízení byla již Polská republika určena státem odpovědným za podanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu.
8. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval tím, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti vycházel zejména z materiálu Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinký systém ze dne 15. května 2023. Jedná se sice o jediný podklad k azylovému systému v Polské republice, avšak jde o kompilaci vícero různých podkladů jako jsou zprávy MZV USA, NPR, Visit Ukraine, AIDA, ECRE, EUAA, Evropské komise, Euroactiv. Žalovaný pak poukázal na to, že žalobce sám čerpá z AIDA a vybírá z textu informace, které jsou pro něj výhodné, a neposuzuje Polskou republiku jako celek. Přestože existují výtky Evropského soudu pro lidská práva proti Polské republice, tak výtky tohoto charakteru existují i vůči samotné České republice. Žádný členský stát nezastavil transfery do Polské republiky a ani Nejvyšší správní soud nezakázal transfery do Polské republiky, jak to naopak v minulosti učinil vůči Maďarsku. Krajské soudy běžně nemívají s přemístěním do Polské republiky problémy a dokonce nevidí systematické nedostatky ani u osob se zdravotním postižením.

9. Žalovaný tak navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 25. 3. 2022 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, ve které uvedl, že X opustil v září 2020, odcestoval do Polska, kde pak žil, částečně pobýval i v ČR, kde má partnerku, dne 30. 7. 2021 byl při překračování maďarsko-chorvatské hranice zatčen, neboť byl v X odsouzen a zařazen na seznam mezinárodně hledaných osob, bylo s ním zahájeno extradiční řízení; žalobce během pobytu ve vězení požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 9. 3. 2022 byl z vazby v Maďarsku propuštěn a soud rozhodl, že nejsou splněny podmínky pro jeho vydání do X, v Maďarsku bylo zahájeno dublinské řízení, kde bylo rozhodnuto, že příslušnou zemí je Polsko, na základě toho žalobce dne 13. 3. 2022 přijel do Varšavy, kde chtěl podat žádost o mezinárodní ochranu. To se mu však díky přílivu uprchlíků ani po třech dnech čekání před přijímacím střediskem nepovedlo, byl nucen spát tři noci na nádraží, proto se vrátil do Prahy ke své družce, která má v ČR trvalý pobyt, žalobce s ní nyní žije v Praze.
11. Lustrací v evidencích nebylo o předchozích žádostech žalobce o mezinárodní ochranu nic zjištěno (č.l. 14 - 19).
12. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 4. 2022 žalobce uvedl, že do Polska přicestoval dne 3. 9. 2020, byl tam šest měsíců, následně strávil tři měsíce v České republice, poté cestoval do Maďarska, ale zadrželi jej na základě mezinárodního zatykače Interpol, ve vězení byl 7,5 měsíce, požádal tam o mezinárodní ochranu (2021), proběhlo dublinské řízení, kdy příslušnost převzala polská strana, po propuštění cestoval do Polska, aby tam pokračoval v azylovém řízení, to však nebylo kvůli množství lidí možné, proto přijel do ČR, kde požádal o mezinárodní ochranu. Při pohovoru dne 11. 4. 2022 poskytl obdobné údaje, uvedl, že polská strana převzala odpovědnost za jeho azylové řízení, ale nepodnikla kroky k jeho převzetí, důvody žalobce nezná.
13. Součástí spisu je žádost České republiky Polské republice o přijetí zpět žalobce ze dne 25. 4. 2022. Polská republika přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 28. 4. 2022 souhlasila s přijetím žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. b) dublinského nařízení s poznámkou v závorce (HU – 12.2)
14. Ve správním spise je založena rovněž Informace OAMP ze dne 22. 4. 2022 Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, která se zabývá polským azylovým systémem a situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Dále správní orgán zajistil do spisu Informaci OAMP ze dne 13. 6. 2022 Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky.
15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 7. 2022, č. j.: OAM-369/ZA-ZA11-D02-2022, byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu shledána nepřipustnou žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Polská republika. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.
16. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2022, č. j.: 4 Az 25/2022 – 26, Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2022 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z rozhodnutí není vůbec jasné, z čeho je dovozena příslušnost Polska, žalovaný se nezabýval údaji o držení polského dlouhodobého víza

žalobcem a žádostí o mezinárodní ochranu v Maďarsku ani datem jejího podání, což je ale klíčovým údajem pro určení příslušného státu, rozhodnutí shledal nezákonným i stran zjištění systémových nedostatků v polském azylovém řízení; žalovaného zavázal, aby v novém řízení zjistil, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku, vyhodnotil s ohledem na ustanovení čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení, který stát je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a zabýval se materiály, na něž žalobce poukázal v žalobě a které dle něj mají svědčit o systémových nedostacích v polském azylovém řízení, dojde-li k závěru o příslušnosti Polska.

17. V dalším řízení žalovaný zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku dne 6. 8. 2021, dne 13. 8. 2021 byla podána žádost o převzetí dle Dublinského nařízení a dne 18. 8. 2021 ji Polsko akceptovalo, dne 7. 2. 2022 Maďarsko informovalo o žalobcově uvěznění, čímž byla prodloužena lhůta pro předání žalobce do 18. 8. 2022 (odpověď Polské republiky na žádost o sdělení informací doručena žalovanému dne 4. 11. 2022).
18. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j.: OAM-369/ZA-ZA11-D02-R2-2022, byla opět podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu shledána nepřipustnou žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Polská republika. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.
19. Rozsudkem ze dne 6. 2. 2023, č. j.: 21 Az 8/2023 – 28, Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl žádná konkrétní ustanovení, na jejichž základě seznal polskou příslušnost, ani své závěry nikterak nevysvětlil ve vztahu k Dublinskému nařízení. Žalovaný rovněž nerespektoval závazný právní názor ve zrušujícím rozsudku 26. 9. 2022, č. j.: 4 Az 25/2022 – 26 a nevyhodnotil přezkoumatelně s ohledem na ustanovení čl. 7 odst. 2 dublinského nařízení, který stát je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a také se nezabýval materiály, na něž žalobce poukázal v žalobě a které dle něj mají svědčit o systémových nedostacích v polském azylovém řízení, dojde-li k závěru o příslušnosti Polska.
20. Žalovaný v novém řízení opatřil do spisu Informace OAMP ze dne 15. 5. 2023 Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky (dále jen „Zpráva OAMP“).
21. V rámci doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 4. 2023 žalobce uvedl, že nemá žádné nové informace. V České republice žije se svou snoubenkou, paní X. X., nar. X, státní příslušností X. V současné době žádá o české občanství. Mají v plánu uzavřít sňatek, ale na doklad žadatele o mezinárodní ochranu to nelze provést. Syn žalobce se nachází v zemi původu. Své přítelkyni, která pracuje jako kadeřnice, žalobce pomáhá s podnikáním. Chtěl by oficiálně pracovat, ale nezná podmínky. Je si vědom toho, že Maďarsko s ním zahájilo řízení o přemístění do Polské republiky. V roce 2020 měl uděleno polské humanitární vízum. Po propuštění z maďarské vazby do Polské republiky odcestoval. Bylo tam však velké množství uprchlíků z Ukrajiny a nikdo se mu tam nevěnoval. Po dohodě s partnerkou proto požádal o azyl v České republice. V Polské republice by pro něj byla složitá situace se zaměstnáním, bydlením, nechce se odloučit od partnerky.

22. Poté, co bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, vydal žalovaný v tomto řízení podanou žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „dublinké nařízení“), je Polská republika.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
25. Podle čl. 3 odst. 1 dublinkého nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
26. Podle čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
27. Podle čl. 7 odst. 2 dublinkého nařízení *členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
28. Podle čl. 12 odst. 2 dublinkého nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku*

8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

29. Žalovaný v daném případě vyšel ze zjištění učiněného z cestovního dokladu žalobce, dle kterého měl dne 2. 9. 2020 vydáno Polskou republikou dlouhodobé vízum do 3. 9. 2021; žalobce tuto skutečnost nijak nepopírá. Žalobce dále při poskytnutí údajů k žádosti a při pohovoru uvedl, že dne 3. 9. 2020 odcestoval do Polska, kde měl udělené vízum, setrval zde 6 měsíců, poté odjel do České republiky asi na 3 měsíce, následně odcestoval do Maďarska, byl tam však zadržen a bylo s ním zahájeno extradiční řízení, proto v Maďarsku požádal o mezinárodní ochranu (v roce 2021), z důvodu držení polského víza bylo zahájeno tzv. dublinské řízení.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s čl. 7 dublinského nařízení zkoumal kritéria dle čl. 8 až čl. 15 nařízení, a to podle pořadí, ve kterém jsou uvedena, kdy po tomto zhodnocení dospěl k závěru, že nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že s ohledem na informace podstatné z hlediska určení příslušnosti, a to zejména, že byl žalobce v období od 2. 9. 2020 do 3. 9. 2021 držitelem polského dlouhodobého víza (což vyplývá z jeho cestovního dokladu), a že dle údajů sdělených žalobcem při pohovoru po svém příjezdu do Maďarska požádal o mezinárodní ochranu, přičemž Maďarsko následně z důvodu držení polského víza zahájilo dublinské řízení, požádal Polskou republiku o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Polská republika pak dne 28. 4. 2022 sdělila žalovanému, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále poukázal na to, že požádal Polskou republiku o ověření údajů rozhodných pro posouzení příslušnosti státu k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která ve své odpovědi obsažené ve správním spise, potvrdila, že žalobce podal v Maďarsku žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 8. 2021. Maďarsko požádalo Polskou republiku o převzetí žalobce s ohledem na Polskou republikou vydané vízum s platností do 3. 9. 2021, načež Polská republika zaslala dne 18. 8. 2021 Maďarsku akceptaci. Z toho má soud za seznatelné, že žalovaný nejprve podle kritéria čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení uzavřel, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v Maďarsku jako první v pořadí je Polská republika. Následně žalovaný rovněž objasnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že ve vztahu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice jako druhé v pořadí je již tím pádem třeba postupovat podle čl. 18 dublinského nařízení, kdy příslušný stát posoudí nebo dokončí posouzení žádosti o mezinárodní ochranu učiněnou žadatelem. Z toho pak vyplývá, že žalovaný posuzoval příslušnost konkrétního členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce primárně ve vztahu k jeho v pořadí první žádosti podané v Maďarské republice, což je v souladu s ust. čl. 7 odst. 2 dublinského nařízení, podle kterého se stát příslušný podle kritérií stanovených v příslušné kapitole, určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.
31. Soud má tak za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vyjevil, že Polskou republiku jako příslušnou k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany určil podle ust. čl. 12 odst. 2 ve spoj. s čl. 7 odst. 2 dublinského nařízení.
32. K námitkám týkajícím se nedostatků při zjišťování skutkového stavu z hlediska systémových nedostatků v azylovém řízení v Polsku soud uvádí následující.

33. Pokud jde o skutečnost, že žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí pouze z jediné zprávy (tj. Zprávy OAMP), odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 3. 6. 2022, č.j. 1 Azs 77/2022-18, ve kterém zrušil žalobou namítaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2022, č. j. 62 Az 23/2021 – 45 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. NSS se v uvedeném rozsudku zabýval otázkou, zda je zpráva OAMP dostatečným podkladem pro posouzení existence systémových nedostatků a zda se žalovaný jejich existencí v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval. Přitom konstatoval následující: *„Nejvyšší správní soud v této souvislosti již vyslovil, že úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27). Tyto závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22). Napadené rozhodnutí stěžovatele tyto úvahy obsahuje. Je v něm popsáno řízení o mezinárodní ochraně v polském právním řádu, dostupné opravné prostředky, kapacita jednotlivých přijímacích středisek a postup v případě, kdy je žadatel do Polska přemístěn podle dublinského nařízení. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí rovněž konstatuje, že na úrovni EU ani Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, dle kterého by v Polsku existovaly systémové nedostatky, co se azylového řízení a přijímacích podmínek týče. Takové stanovisko nepřijal ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Stěžovatel v rozhodnutí rovněž uvedl, že Polsko je bezpečnou zemí původu pro ČR i ostatní členské státy EU, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o ochraně lidských práv a ročně zde žádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků. Kasační soud přitom v mnoha svých rozhodnutích (např. ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017 - 73, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 7 Azs 39/2019 - 39), ve kterých přezkoumával hodnocení existence systémových nedostatků v Polsku, hodnotil jako dostatečné posouzení stěžovatele, který ve správních rozhodnutích otázku vypořádal obdobným způsobem jako v nyní projednávaném případě. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě dublinských přemístění bývá ve správním spise standardně založena právě pouze zpráva Informace OAMP k Polsku, vycházející z více zdrojů, a že kasační soud ji v rámci správního řízení obecně považuje za dostatečný podklad.“* (podtržení doplněno)
34. Obdobně, v daném případě Zpráva OAMP obsahuje informace o řízení o mezinárodní ochraně v polském právním řádu, dostupné opravné prostředky, údaje o kapacitě jednotlivých přijímacích středisek a postup v případě přemístění dle dublinského řízení, v napadeném rozhodnutí je pak konstatováno, že na úrovni EU ani Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, dle kterého by v Polsku existovaly systémové nedostatky, co se azylového řízení a přijímacích podmínek týče, takové stanovisko nepřijal ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Polsko je bezpečnou zemí původu, dodržuje mezinárodní smlouvy k ochraně lidských práva a ročně zde požádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků. Z těchto Zpráva OAMP může obstát i jako jediný podklad, resp. zdroj informací o fungování azylového systému v Polsku. Nelze rovněž nevidět, že jde svým charakterem o určitou kompilaci různých podkladů z různých zdrojů, jejichž seznam je rovněž v závěru Zprávy OAMP uveden.
35. Žalovaný se také na str. 5 – 8 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Dostatečně a přezkoumatelně

vysvětlil, proč systematické nedostatky neshledal, a to nikoli jen konstatováním, že Polsko je členem EU a je považováno za bezpečnou zemi původu, jak uvádí žalobce v žalobě. Podle názoru zdejšího soudu rovněž vedení řízení podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii z důvodu závažného porušení zásad právního státu nevypovídá bez dalšího nic o systematických nedostacích, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v Polské republice.

36. V této souvislosti soud odkazuje též na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2023, č. j. 2 Azs 26/2023 – 51, v němž NSS uvedl, že „[t]aktéž problematikou fungování azylového systému v Polské republice se již zdejší soud opakovaně zabýval. V rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, shodně dospěl k závěru, že „Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako rozhodné stěžovatelkou předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. (...) Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech“ (srov. usnesení NSS ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 137/2016-28; obdobně též rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 7 Azs 38/2017-73, nebo usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016-24, či ze dne 17. 1. 2018, 10 Azs 340/2017-39). Poukázat lze přitom na to, že kasační stížnosti (shodně) ve věcech určení Polské republiky za členský stát EU příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podanou státním příslušníkem třetí země podle nařízení Dublin III v poslední době Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost např. svými usneseními ze dne 8. 6. 2021, č. j. 2 Azs 37/2021-61, či ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 Azs 152/2021-68.“ (podtržení doplněno – pozn. soudu) Z uvedeného vyplývá, že Polská republika je i aktuální judikaturou NSS považována za bezpečnou zemi původu, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování, přičemž k opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak. K tomu však v projednávaném případě nedošlo, jelikož žalobce neuvedl žádná tvrzení, ani důkazy svědčící o tom, že by v Polské republice v důsledku systémových nedostatků hrozilo žalobci nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, a že by posouzení žádosti žalobce v Polské republice vedlo k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 10. listopadu 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce